

4. fejezet - A Mágiaügyi Minisztériumban

A

z elkövetkező néhány napon valamivel kevésbé voltak elgyötörtek esténként, így Harry, Ron és Hermione esténként az okklumencia tanulásába kezdett. A Remus Lupintól kapott könyv útmutatásait követve láttak neki a gyakorlásnak. Meditációs tréninggel kezdték, hogy megtanulják minél inkább kontroll alá vonni gondolataikat és érzelmeiket. A gyakorlás jól ment, ám nagyon kevés idő állt rendelkezésükre, és hiába haladtak jó tempóban vele, az elme elleni támadás eredményes elhárításától még messze voltak. Márpedig az volt a céljuk, hogy mindenáron megvédjék a horcruxok titkát a kíváncsiskodók - és legfőképpen Voldemort -, elől. Úgy vélekedtek, hogy ha Veritasserumot nem is használhatnak Harryvel szemben, előfordulhat, hogy a vallomás alátámasztására legilimenciát fognak alkalmazni a minisztérium koránt sem etikus munkatársai.

- Gyerekek! Ez nem fog menni. Már csak két napunk van, és még semmi védelemmel nem rendelkezem. - Harry tanácstalanul ült a padlón barátai körében. - Valami mást kell kitalálnunk.

- Ne menj el oda, Harry. Jobb ötletem nincsen - rázta a fejét Ron.

- Ron, te is tudod, hogy ezt nem teheti meg. Elfogatóparancsot adnának ki ellene, hogy előállítsák, ez pedig igen kínos lenne. Valami más motoszka a fejében...

- Mire gondolsz, Hermione? Te mindig kitalálsz valamit!

- Harry! Nem emlékszel pontosan, hogyan is történt, amikor Dumbledore professzor kivette a jóslat emlékét az elméjéből?

- Hogy erre nem gondoltam! - csapott a homlokára a fiú. - Már régen ezt kellene gyakorolnunk! Egyszerűen nem viszem magammal a rejtegetni való emlékeket a meghallgatásra. Ez az! Megyek, és sürgősséggel megrendelek egy merengőt.

- De Harry, az szinte megfizethetetlen! - szörnyülködött Ron.

- Szerintem Sirius megértené, milyen fontos ez, és egyáltalán nem bánna, ha ilyesmire költeném, amit rám hagyott. Ez minden gondunkat megoldja - vetette oda, és hanyatt-homlok kiviharzott a szobából.

- Mindig tudtam, hogy zseni vagy. - Ron a vele szemben ülő lányra vigyorgott. Hermione fülig pirult a dicsérettől, és azt sem tudta, hová nézzen zavarában.

A védeni kívánt emlékek elrejtésére tehát végül találtak lehetőséget, hogy biztosan ne férhessenek hozzá illetéktelenek. Amikor Harry visszatért, áttértek tehát egy nehezebb, de egyelőre jó megoldásnak látszó módszer tanulására: nekiláttak, hogy megtanulják az emléktávolítás technikáját.

A meghallgatás előtti este, néhány törhetetlen üvegfiolával és a nagy nehezen, Mordon közreműködésével beszerzett merengővel bezárkóztak a fiúk szobájába. Barátai ámuló szemei előtt Harry a megfelelő varázsigék használata után, pálcája végét a halántékához érintve kis, csillogó, nyúlós szálként húzta elő legrejtettebb emlékeit, éppen úgy, ahogy Dumbledore professzortól látta. Sorra kiemelte az igazgató által tartott különórák eseményeit, és az üvegcsékbe zárta. Utolsóként a horcrux megszerzésére tett kirándulásuk emlékét távolította el elméjéből, egészen addig a pillanatig, amikor visszatértek Roxmortsba. Ez utóbbi először a merengőbe töltötte.

- Szeretnétek látni? - fordult meglepetten bámuló barátai felé.

- Harry! Mi még sohasem használtunk merengőt - tétovázott Ron, Hermione azonban határozottan bólintott.

- Hát persze, ha nem bánod...

- Én nem tarthatok veletek, hiszen akkor erről is lennének emlékeim...

Hermione kézen fogta Ront, és az elsápadó fiúval együtt merítették arcukat a merengőben kavargó csillámló anyagba.

Valamivel több, mint egy óra elteltével már mindketten ismét a fiú mellett álltak. Arcuk egyszerre tükrözött rémületet, megrendülést és különös tiszteletet.

- Harry, mi sohasem gondoltuk, hogy ennyire félelmetes volt - sütötte le szemét a lány.

- Nem is értem, honnan volt annyi erőd, hogy végigcsináld - nézett rá ámulattal Ron.

- Még most is kiszállhattok - jelentette ki Harry, hogy még egy esélyt adjon barátainak, ha esetleg meggondolták magukat. - Meg tudom érteni, ha inkább mégsem akartok velem tartani. Hálás vagyok, hogy a barátaim vagytok, de már ezzel is túl sokat kockáztattok. Nem szeretnék benneteket veszélybe sodorni.

- Mindenképpen veled megyünk, Harry - nézett a szemébe határozottan Hermione.

- Most, hogy láttuk a veszélyeket, még inkább így kell tennünk - csatlakozott hozzá Ron is. - Nem nézhetjük tétlenül, hogy az egész világunk ekkora bajban van. Az én családom így is benne van már. Emlékezz mi történt Ginnyvel másodikban, és amint látod, Bill is hogy járt... Hát már megszoktam ezt az állapotot...

- Velünk, sokkal több esélyed van, mintha egyedül vágnál neki. Együtt megyünk és kész - szögezte le a lány.

Harry hálásan megölelte őket.

Azon a bizonyos reggelen a napfelkelte már a konyhában találta Harryt és Ront. Mindketten fárasztó, álmatlan éjszakát tudhattak maguk mögött, ám a java még csak ezután következett! Émelyegve meredtek az előttük illatozó

inycsiklandó reggelire. Mrs. Weasley körülöttük serénykedett, sürgött-forgott, de akármennyire igyekezett, a fiúk egy falatot sem bírtak lenyelni.

Ron édesapja zsupszkulcsot igényelt a munkahelyén a kivételes alkalomra való tekintettel. A megbüvölt, narancssárga cilinder segítségével meggyötört állapotban ugyan, ám egészben megérkeztek a cél közelébe.

Amikor a látogatók bejáratán keresztül beléptek a Mágiaügyi Minisztérium fogadócsarnokába, a két fiatal megdöbbenve látta, mennyire megváltozott minden. A pálcákat ellenőrző hivatalnok mellett, a lifteknél, és minden hopphálózatra kapcsolt kandallónál kivont pálcájú aurorok posztoltak. Éber tekintetükkel folyamatosan szemmel tartva az ügyeiket intéző varázslókat és boszorkányokat. Mire átestek a pálcák vizsgálatán és a lift elé érkeztek, Harry már magán érezte a jelenlévők nagy részének tekintetét. Az aurorok is szúrós tekintettel méregették. Gyomra apró kavicszá zsurorodott, már az intézmény légkörétől is, úgy érezte, mintha a mennyezet nyomasztóan nehezedne rá, és a feje akarna szakadni. Talán, mert többé nem állt mellette a legerősebb varázsló, aki masszív oszlopként eddig távol tartotta tőle a minisztériumi hiénákat. Az igazgató azonban már soha többé nem segítheti ki szorult helyzeteiből, mint eddig annyi alkalommal.

Ezúttal nem azon az útvonalon haladtak, amerre a fiúk már ismerték a járást.

- Apa, hová megyünk? - kérdezte Ron.

- Először a könyvtárba tartunk, ahol a nyilvános részlegben Ron nyugodtan megvárhat téged.

- Nem várhatnak az irodádban? - fanyalgott a fia.

- Oda csak a dolgozók léphetnek be. Nagyon megszigorították az ellenőrzést az utóbbi időben. A vizsgáig is itt kell maradnotok, és nagyon remélem, értelmesen elfoglaljátok addig magatokat. Nem szeretném, ha bajba kerülnétek.

- Hát jó - motyogta beletörődve Ron.

- Addig is körülnézhetnél, hátha találsz valamit, ami számunkra is érdekes lehet - nézett rá jelentőségteljesen Harry.

- Rendben. Legalább elterelem a gondolataimat...

A minisztérium könyvtára olyan hatalmas volt, amelyet a fiúk eddig el sem tudtak képzelni. Rögön Hermione jutott az eszükbe. A lány biztosan esztét vesztené a gyönyörűségtől ennyi könyv láttán.

- Sok sikert! - veregette még hátba Ron legjobb barátját, aki sápadtan bólintott. Mr. Weasley sietve tovább vezette Harryt és most már valóban a lift felé indultak.

A Varázsbűn-Üldözési Főosztály folyosójának végén feketéllő ajtó előtt szintén két auror várakozott. Miután azonosították az érkezőket, kitárták az ajtót Harry előtt. Mr. Weasley megveregette a vállát:

- Minden rendben lesz, Harry. Próbáld meg higgadt maradni! Mire végzel, itt leszek érted.

- Köszönöm - motyogta Harry, és belépett a baljóslatú ajtón.

A tárgyalóterem pontosan olyan félelmetesen festett, mint legutóbbi alkalommal. Valami azonban teljesen más volt. Akkor is nagyon félt ugyan, de volt mellette valaki, aki a segítségére sietett és kimentette őt a Wizengamot előtt. Hát igen, éppen ezért van itt. Ma senki sem fogja megvédeni, egyedül csak magára számíthat.

Most is a varázslótársadalom legfőbb bírósága, a teljes létszámban megjelent Wizengamot foglalt helyet a padosorokban. Ezúttal azonban a helyiségben több helyen is fekete köpenyes, mogorva aurorok álltak. Minden tekintet a *Kis Túlélőre* szegeződött.

Harry megállt néhány lépésnyire a vádlottaknak fenntartott, mágikus láncokkal ellátott, masszív szék mellett. Felrémlt előtte, milyen volt legutóbb, vádlotként eltűrni a megalázó bilincseket, és kényszerítette magát, hogy a jelenre koncentráljon.

Az első sor előtt az elmaradhatatlanul ügybuzgó Percy Weasley állt egy emelvény mögött. Ő szólalt meg legelőször.

- Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore professzornak, a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola igazgatójának halála ügyében tanúvallomást tesz a mai napon, az egyetlen állítólagos szemtanú: Harry James Potter. - Hangjába egy árnyalatnyi gúny vegyült, ahogy a nevét kiejtette. - Kihallgatók: Rufus Scrimgeour mágiaügyi miniszter, Manna Stump, a Varázsbűn-Üldözési Főosztály újonnan kinevezett vezetője és Dolores Jane Umbridge, a Miniszteri Hivatal államtitkára. Jegyzőkönyvvezető: Percy Ignatius Weasley - szavai közben végig rendületlenül jegyzetelt.

Az első sor közepén ült az oroszlánsörényhez hasonlóan loboncos hajú Rufus Scrimgeour, a mágiaügyi miniszter. Önelégült ábrázattal méricskélte néhány pillanatig az előtte álló fiút, majd szólásra emelkedett.

- Köszönjük, hogy pontosan megjelent, Mr. Potter. Tanúvallomásának másolatát már mindannyian kézhez kaptuk, és megvizsgáltuk. Szakértőink semmi gyanús jelet nem találtak, ami alapján megkérdőjelezhetnénk vallomásának hitelességét. A mai napon arra kérjük, hogy erősítse meg élőszóban is a leírtakat, és válaszoljon néhány felmerülő kérdésre.

- Igen uram - bólintott Harry. Valami ilyesmire számított.

- Tudnia kell azonban, hogy *ez* alkalommal törvényes bírósági eljárás keretében nyilatkozik, ami továbbra is igazmondásra kötelezi.

- Remélem, nem feltételezi senki, hogy érdekebben állna valótlant állítani az igazgató úr haláláról.

Harry egyenesen a miniszter szemébe nézett. Mióta meglátta őt, valamennyire visszatért a bátorsága, hiszen vele szemben eddig minden alkalommal sikerült kisebb csatákat megnyernie.

- Természetesen nem - felelte kelleetlenül Scrimgeour.

A férfi mellől gúnyosan felcsendülő, nyekergő-kuncogó hang hallatán a fiút kirázta a hideg.

- Kér esetleg egy kis töklevet? Esetleg teát vagy vizet? - folytatta továbbra is negédesen kuncogva Dolores Umbridge.

Harrynek minden önuralmára szüksége volt, hogy a gyűlölt hang hallatán meg tudja tartani higgadsága látszatát. A nő közvetlenül Scrimgeour mellett ült. Ajkán kaján mosoly játszadozott, mert tisztában volt vele, hogy a fiú pontosan érti a célzást. Amikor főinspektorként, majd igazgatóként a Roxfort élén állt, ugyanezzel a trükkel próbált Veritaserumot itatni Harryvel, hogy rávegye Albus Dumbledore elárulására.

- Nem! - vágta rá hát rögtön, és ismét a miniszterhez fordult. - A tanúvallomásomban leírtakon kívül nincs más mondanivalóm, ami kapcsolatban állhat az igazgató úr halálával. Amit tudtam, azt már mind megosztottam önökkel.

- Megértem, fiam, ha nem kívánod többször felidézni ezt a rettenetes eseményt - váltott át közvetlenebb hangszínre Scrimgeour. Ő is fel volt készülve, hogy mindent bevesse, amit csak lehet. - Ettől akár el is tekinthetünk, ha bizonyítani tudod, hogy minden, amit elmondtál igaz. Komoly dolog valakit gyilkossági kísérlettel, hát még gyilkossággal vádolni. A bizonyítás egyik módja az, hogy önként vállalod a Veritaserum segítségével történő kihallgatást.

Az igazságra kényszerítő bájital volt az, amit mindenáron el kellett kerülnie, ezért azonnal megragadta a feltűnő reménysugarat.

- Mi a másik mód? - kérdezte Harry nagyon vigyázva, hogy ne hallják meg hangja remegését.

- Ha nem vállalod a Veritaserumos megoldást, a másik lehetőség marad csak, mely sokkal veszélyesebb: Egy jól képzett legilimenter fog behatolni az elmédbe. Megtekinti az emléket, teljes egészében, vagy annak egy részét, ami a kérdéses tett elkövetőjére és körülményeire utal. Ennek csak az a feltétele, hogy ne védekezz, akkor nem fog kárt okozni az elmédben a behatolás.

Harry furcsállta, hogy ennyire el akarják rémiszteni a legilimenciával történő beavatkozástól. Bizonyára abban reménykedtek, hogy mégis a Veritaserumot választja, és akkor szabad prédává válik a minisztérium számára. Az igazságszérummal akármilyen információt kiszedhetnek belőle, amivel később sakokban tarthatják. Tudta, hogy nem várhat mást a minisztérium számító tisztviselőitől, sem Scrimgeourtól. Umbridge-ről már nem is beszélve...

Sosem gondolta, hogy egyszer még hasznát veszi azoknak a rémes gyakorlatoknak, amik során Píton rendszeresen betört az elméjébe. Mindössze néhány alkalommal sikerült megakadályoznia őt ebben, és olyankor is inkább csak ösztönösen védekezett. Mivel tehát már volt része ilyesmiben a Perselus Pítonnal történt, úgynevezett okklumencia órák keretében, sőt párszor még ki is tudta lökni a betolakodót, egyáltalán nem félt. Érdekes módon most, hogy megtudta mi vár rá, már jóval kevésbé aggódott. Sokkal nyugodtabb lett, mint annak idején bármelyik okklumencia óra alkalmával, amikor Pítonnal állt szemben. Legféltebb titkait biztonságban tudta, a többit pedig remélte, hogy el tudja rejteni.

- Mit választasz hát? - sürgette a miniszter ingerülten. Látszott, hogy már neki is egyre nehezebb fenntartani a nyugalom látszatát.

- A legilimenciát választom.

- Tisztában vagy vele, hogy ezzel kockáztatod a szellemi épségedet?

- Bízom benne, hogy a minisztérium a módszert csak a lehető legbiztonságosabb keretek között engedélyezi - felelte Harry kimérten.

Végignézett a bíróság tagjain. Földre süttöt tekinteteket, kihívóan vagy gyűlölködően rátekintő szemeket egyaránt látott közöttük.

- Kérem, hívják be az előre kijelölt aurort!

- Kingsley Shacklebolt, kiemelt auror, Varázsbűn-Üldözési Főosztály - jelentette be Percy.

A magas, fekete bőrű férfi belépett a terembe, és biccentett az egybegyűltek felé. Amint meglátta a fiút, összevonta a szemöldökét és szigorú tekintettel meredt rá. Harry a meglepődéstől alig kapott levegőt. El sem hitte, hogy ekkora szerencséje lehet.

- Kérem, lásson hozzá Mr. Shacklebolt! - szólalt meg most először Manna Stump, egy vékony, csontos, zárkózott tekintetű nő, aki a férfi felettese volt. - Később majd megmutatja az elemzőknek egy merengőben, hogy elvégezhessek a szükséges vizsgálatokat.

Harry a férfi felé fordult. Az előbb még áldotta az esztét, hogy ezt a megoldást választotta, de a merengő említésére kissé megrendült új keletű optimizmusa. A másik fél is közelebb lépett, és mélyen a fiú szemébe fürta tekintetét. Hasonló érzés volt, mint amikor Píton vájkált a múltjában, de ezúttal nem ömlesztve követték egymást emlékeinek képei, hanem időrendben visszafelé pörögtek az események. Látta az érkezést, a mai reggelt...

Rémület lett úrrá rajta, amikor rájött, hogy ha nem tesz valamit, megláthatják az emlékek eltávolítását. Erősen koncentrálni kezdett hát a villám sújtotta toronyban történt eseményekre, miközben különösen Píton arcát próbálta felidézni. Az emlékek pörgése megszakadt, és a szándékosan előhívott események kerültek előtérbe. Megálltak, majd lelassultak a képek. Szerencse, hogy még időben rájött, mi módon tudja legalább részben irányítani, mit mutasson meg a kíváncsiskodóknak.

Amikor a képzeletbeli vetítés elérkezett arra a pontra, amikor Dumbledore professzor lezuhant a toronyból, megtántorodott az emlék súlya alatt, és elesett. A kapcsolat rögtön megszakadt, és a férfi felsegítette a földről. Pár pillanatig összehúzott szemekkel nézett rá, aztán Manna Stump felé fordult:

- A fiú igazat mond.

- Köszönjük. Írja meg a jelentését, és mellékelje az emlékmintát! - utasította felettese, mire a férfi megfordult és kiestett a teremből.

Harry fellelegzett. Úgy érezte, végre túl van a nehezen.

- Lenne még egy kérdés, amelyre mindeddig nem kaptunk kielégítő feleletet - emelkedett fel ismét a miniszter. - Minket leginkább az érdekel, hogy mi történt mindezen események előtt. Miért hagytátok el az igazgatóval olyan késő este a kastélyt és az iskola területét?

Bár már várta ezt a kérdést, mégis rögtön gyorsabban vert a szíve az izgalomtól. Próbálta bevetni a félrevezető technikát, amit barátjaival talált ki erre a helyzetre. Jól megrágott minden szót mielőtt kimondta őket. Csak egyetlen esélye van: rá kell játszania a pletykákra, így talán könnyebben elhiszik, amit hallani akarnak. Persze ez is Hermione ötlete volt...

- Dumbledore igazgató úr aznap este, mint már többször is a tanév folyamán, különórát adott nekem. Tudta, hogy auror pályára készülök, ezért segített alkalmanként néhány korrepetálással, amikor valami túl nehéznek bizonyult számomra.

Arca égni kezdett, de nem a szégyen, hanem a hazugság pírja volt, ami feltűnt rajta. A Wizengamot tagjai az arnyalatnyi különbséget szerencsére egyáltalán nem érzékelték.

- Aznap este azért hagytuk el az iskolát, hogy a hoppanálást gyakoroljuk. Ezt nem tehetjük meg az iskola területén, hiszen ott hoppanálás-gátló varázslatok vannak, ezért mentünk le Roxmortsba. Azért mentünk este, hogy ne legyen feltűnő, milyen sokat gyakorol külön, egyedül velem.

Látszott, hogy a válasz némelyeket elégtétellel, másokat pedig csalódással töltött el. Többen összesúgtak és forgolódtak a teremben. Ezek közé tartozott a mágiaügyi miniszter is, aki talán félt, hogy túl könnyen kicsúszik markából a jól felhasználható *kis túlélő*.

- Másoknak is adott az igazgató úr ilyen különórákat?

- Nem tudok róla, uram.

Dolores Umbridge ekkor felpattant a helyéről és közbekiáltott vékony nyekergő hangján.

- Szóval nem tagadod, sőt nem is szégyelled, hogy az igazgató ennyire kivételezett veled! - Arcán kaján vigyor terült el ismét. - Hallatlan viselkedés ez egy felelős iskolaigazgató részéről a többiek hátrányára!

- Nem tagadom, hogy kivételezett velem. Ezt a kitüntető figyelmet azonban sohasem kértem, és talán meg sem érdemeltem - válaszolt Harry, és most valóban elszégyellte magát.

- Ez most nem az a fórum, ahol Albus Dumbledore-nak, korunk egyik legnagyobb mágusának, és legbölcsebb emberének tetteit kellene megítélni, Dolores! - pattant fel egy idős boszorkány a hátsó sorok egyikében, akiben Harry felismerte Mrs. Marchbankst, egyik vizsgáztatóját az RBF vizsgán. A többiek bólogattak. Ki lelkesen, ki kelletlenül értett egyet, de a téma ezzel láthatóan lekerült a napirendről. Umbridge elsápadt és száját összeszorítva dühösen visszaült a helyére.

- Rendben. A vallomáson jegyzőkönyvbe vettük. Remélem tudatában vagy, mit jelent az Aurorképző Főiskola magas szintű követelményeinek megfelelni. A három éves auror képzésbe bekerülni csak a legjobbaknak van esélyük. Ha mindenképpen erre a pályára szeretnél lépni, fordulj hozzánk bizalommal - ajánlotta fel Scrimgeour láthatóan kelletlenül az utolsó mézesmadzagot.

- Köszönöm, de nem tartok igényt a segítségükre. Elmehetnek? - kérdezte elutasítóan, egyre jobban érezte ugyanis, hogy a miniszter ismét hálót próbál szőni köré, hogy felhasználhassa saját céljaira.

- Menj csak - vetette oda a férfi, és feldúltan hátat fordított neki.

Miután elhagyta a nyomasztó termet, fellelegezve dőlt a folyosó hűvös falának. Mr. Weasley hangjára rezzent fel.

- Jól vagy fiam?

- Köszönöm... Túl vagyok rajta.

- Gyere, sietnünk kell. Minerva már vár bennünket a tizennégyes tárgyaló előtt. Ott tartják a mágikus hagyatéki ügyek tárgyalásait.

A tanárnő valóban az ajtó előtt várta őket, és a szokásos két auror szintén. A helyiség egy egyszerű, kisebb terem volt, a végében egy pulpitussal, előtte pedig néhány padsorral. Az ajtó melletti, kis üres helyen Rita Vitrol állt a sajtó képviselőjében, elmaradhatatlan purlizer-pennájával és fényképészeivel. Amikor a nő egyenesen a belépő fiúra vetette volna magát, az egyik auror - aki nem volt más, mint a hátsó falnál álló Tonks -, elé lépett, és határozottan hátrébb tessékelte, ezzel elválasztva őt leendő prédájától. Harry hálás pillantással köszönte meg, mire a fiatal nő egy halvány mosolyt küldött felé, azután újra elfoglalta a helyét. Csak Rita Vitrol fintorgott feltűnően, és bosszúból azonnal vad jegyzetelésbe kezdett.

Egy nagyon-nagyon öreg és reszketeg varázsló lépett fel az emelvényre. Talán eddig is ott tartózkodott, csak töpörödött termetét elrejtette az előtte álló pult. Harrynek valahogy rögtön az jutott az eszébe, vajon nem az ő mágikus végrendelete lesz-e a következő, amit itt felolvasnak majd. El is szégyellte magát, amikor az idős úriember kedves, de szomorkás mosollyal az arcán üdvözölte őket.

- Henry Heritis vagyok, és üdvözöm önöket a Mágikus Hagyatéki Bizottság nevében. Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore professzornak, a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola igazgatója által hátrahagyott mágikus végrendeletek érvényesítése következik.

Harry torka elszorult. Úgy érezte, mintha a temetés óta először lenne igazán valóságos az igazgató halála. Rémes volt.

- A szomorú esemény váratlan bekövetkezte ellenére, az elhunyt előrelátóan különleges, személyre szóló mágikus végrendeleteket készített. Az első hagyatékot húsz évvel ezelőtt, Minerva McGalagony, a Roxfort igazgatóhelyettese részére készítette.

A mindig szigorú tekintetű tanárnő szája kissé megremegett, és szeme elfátyolosodott egy pillanatra.

- Kérem, jöjjön ide és tegye a tenyerét erre a pergamenre, miközben kimondja a nevét. Ezzel azonosítja magát.

Abban a pillanatban amint a tanárnő keze a laphoz ért, az felfényllett érintése nyomán, és egy főnix trillája zengte be a termet. Mire a varázslatos dallam elcsitult, és mindenki magához tért, McGalagony professzor kezében két vaskos, lepecsételt boríték volt. Az egyik a Roxfort címere virított, a másikon azonban egy főnix ábrája díszelgett. Bizonyára még volt rajtuk valami védő bűbáj, mert mindkettő halványlila fényel fluoreszkált.

Az aggastyán most Harryre tekintett.

- Múlt év szeptemberében keletkezett egy másik hagyaték is, melynek címzettje, Harry James Potter. Kérem, ön is fáradjon ide, és érintse meg a pergament, itt, ahol mutatom.

Harry remegő térdekkel botorkált az emelvény felé. Amint keze a laphoz ért, ismét felhangzott a főnixmadár dala, és beletelt néhány pillanatba, mire felocsúdott. A dallam elültével kezében érzett egy kisebb borítékot, ami szintén lilás fényben úszott, de semmilyen írás, vagy ábra nem volt látható rajta.

- A harmadik végrendelet szintén egy évvel Albus Dumbledore halála előtt keletkezett. Akinek szól, Perselus Piton, a mai napon nem jelent meg itt, ezért ez a mágikus végrendelet mindaddig függőben marad, amíg a személyes érvényesítés be nem következik, vagy az illető meg nem hal.

Harry azt hitte, rosszul hall. Elsápadt, és tehetetlen dühében a tenyerébe vágta körmeit. A tanárnőre nézett, akinek arca egy pillanatra értetlenséget tükrözött, majd szomorú lemondással megcsóválta a fejét.

- Mielőtt felbontják, mindketten hitelesítsék és oldják fel pálcájukkal a mágikus kötést. Ezt a nevük hangos kimondásával és az alábbi pálcamozdulattal tehetik meg.

Az idős férfi kétszer is megmutatta a mozdulatot, aztán elkészönt és kivonult a teremből. Harry a borítékot a talárja zsebébe rejtette, és követte az ajtó felé induló McGalagony professzort. A boszorkány odakint rögtön felé fordult.

- Potter, gondolkozzon el azon, amit a legutóbbi találkozásunkkor mondtam! Ne döntsön, és ne ítéljen felelőtlenül! Megígértem, hogy aurort faragok magából, és ehhez tartom is magam. Ne adja fel! Remélem, az igazgató úr levele majd észhez téríti.

Azzal hátat fordított, és határozott léptekkel csatlakozott a nem messze várakozó Hagridhoz. A vadór csak most vette észre a fiút.

- Szervusz, Harry! Örülök, hogy látlak - üdvözölte.

- Szia Hagrid.

- Most nagyon sietünk, de majd az iskolában beszélünk - intett felé barátságosan a félóriás. - Vigyázz magadra!

Mielőtt válaszolhatott volna, McGalagony és Hagrid, aki testőrként kísérte, már a folyosó végén jártak.

A könyvtár előtti társalgóban ülve Harry mindent elmesélt Ronnak, miközben a Mrs. Weasley által csomagolt szendvicseket majszolták.

- Pitonra hagyott valamit az igazgató? Hát ez hihetetlen! Hiszen az a rohadék megölte!

- Képzeld, ráadásul neki is egy évvel a halála előtt készítette, akárcsak a nekem szóló mágikus végrendeletet. Nem bírom megérteni!

Mikor már mindent kitárgyaltak, visszatértek a könyvtárba.

- Találtál itt valami használhatót?

- Hát az idegességtől nem nagyon tudtam rá odafigyelni, de beiratkoztam, és az állandó belépővel bármikor újra eljöhethetünk, ha szükségünk lesz valamire. Hermione úgysem hagyná ki, én pedig szívesen átengedem neki az ilyesmit - sütötte le a szemét Ron.

Mire elérkezett a hoppanálás vizsga időpontja, barátja arcszíne már a zöld és a falfehér között váltakozott az izgalomtól és a kétségbeeséstől. Harry gondolatait azonban teljesen lefoglalta Albus Dumbledore titokzatos borítékja. Szinte égette a bőrét a talár alatt.

A vizsgát a minisztérium egyik külön erre a célra kialakított termében tartották. A Hoppanálási Vizsgabizottság tagjai egy furcsa, nagy lapú asztal mellett ültek. Közelebb lépve - amíg aláírták a részvételi igazolást -, megfigyelhették rajta egy furcsa labirintus részletesen kirajzolódó ábráját. Több helyen, egy-egy színes pont körül, apró emberkék álltak és néha integettek.

A sorban állók között több ismerős diák is jelen volt a Roxfortból, és néhány felnőtt férfi és nő is várakozott.

- Kérem, töltsék ki ezeket az űrlapokat, azután egyenként szólítjuk majd önöket - magyarázott a vizsgabizottság elnöke. - Egyik kollégánk elkíséri a vizsgázót a labirintusnak arra a pontjára, amely az általa húzott tételnek megfelel. A megadott pontról kell hoppanálniuk az előttünk látható piros, kék, illetve sárga körbe.

A sor gyorsan haladt, és Harry aránylag hamar sorra került. A tétel húzásakor furcsa érzés kerítette hatalmába, de végül betudta az izgalomnak. Miután a vizsgabiztos kezébe vette a cédulát, és elolvasta, egy magas férfi lépett mellé.

- Kérem, kövessen.

Harry szótlánul ment utána a labirintusban, amíg egy sárga körhöz értek.

- Hajtsa végre a hoptanálást úgy, hogy a bizottság előtt lévő másik sárga körbe érkezzon! - szólította fel a vizsgáztató.

Furcsa volt a feladat. Nagyon nehéz volt egy sárga körben állva felidézni egy *másik* ugyan ilyen sárga kört... A vizsgáztató somolygó arccal nézte, amint próbál koncentrálni. Végül már diadalittas ábrázattal méregette. Harry megpróbált a célt körülvevő tárgyak elhelyezkedésére összpontosítani, és így már sokkal jobban ment. Pördült egyet a sarkán, és máris a vizsgabizottság előtt találta magát.

- Szép volt, fiam! Bár valamit bizonyára elnézhetett a vizsgáztatója, mert innen - itt a furcsa térképre mutatott -, kellett volna indulnia, ebből a kék körből. Gratulálok. Tessék, itt az oklevele.

Ron már odakint várta, fülig érő vigyorral az arcán.

- Sikerült! Most nem hagytam el semmimet! Neked mi tartott ilyen sokáig?

- Már megint szórakoztak velem, de szerencsére megoldottam. Hogy megyünk hozzátok?

- Természetesen hoptanálva! - vigyorgott rá barátja fülig érő szájjal.